

[Gert Petersen]

afviser klart regeringens brutale fremgangsmåde.

Vores forslag er, at der lægges et loft over rentefradragsmuligheden på 100.000 kr., og at det så reduceres over de næste 20 år med en tyvendedel om året. Desuden – hvis man starter en sådan reform – at der straks gives et nedslag på 10 pct. af renterne på fastforrentede lån, som måtte være optaget før en sådan reforms ikrafttræden.

Også på finnsieringssiden er der en verden til forskel mellem regeringens majpakke og de tanker, SF fremfører i sit reformforslag. SF vil flytte en del af skattebyrden direkte over på virksomhederne i form af en 10 pct.s skat på værditilvæksten, der består af rentebetalinger, overskud og lønudbetalinger. Vi vil indføre en overforbrugsskat, der rammer dér, hvor man har råd til et stort forbrug og udnytter muligheden for det, også selv om muligheden ikke fremgik af selvangivelsen. Vi vil skærpe, men i øvrigt ikke voldsomt, formueskat, arveafgift og kulbrinteskat, og vi vil afskaffe en række skattefordele for erhvervslivet. Til gengæld vil vi reducere selskabsskatten til 40 pct., men hos os går regnestykket op, fordi selve skattegrundlaget udvides, så det samme provenu kommer ind.

Vi vil endelig forøge eller indføre en række miljø- og ressourceafgifter, der samtidig kan tilskynde til at spare på ressourcerne eller gøre mindre brug af materialer, der belaster miljøet.

Den reform, som SF foreslår, er baseret på et uændret skatteprovenu. I den forstand er det altså ikke tale om et lavere skattetryk. Vi mener, at samfundet har brug for de midler, der kommer ind, hvis samfundet skal yde en anstændig service og sikre de gamle, de unge under uddannelse, børnefamilierne, de invaliderede og handicappede, de arbejdsløse, de, der har svært ved at klare sig – altså hvis det, der kaldes velfærdsstaten, skal bevares.

Men der vil være tale om en helt anden fordeling af byrderne. Store grupper vil opleve et lavere skattetryk. Det vigtigste er at reducere skatteprocenterne på de små indkomster og de lavere mellemindkomster både af principielle og retfærdighedsgrunde, men da også fordi det netop er disse skatteydere, der har brug for en opmuntring.

Jeg er træt af at høre om, hvordan de høje marginalsatser kvæler initiativet. Jeg tror ikke

på det. Det er interessant, at den højeste marginalsat i det Japan, som ellers besynges som liberalismens allerbedste land, faktisk er oppe på 65 pct. efter den skattereform, man har gennemført i Japan. Jeg tror altså ikke på det. Desuden er det langt under en femtedel af skatteyderne, der berøres af den højeste marginalsat. Hvad med alle de andre, hvad med de andre fire femtedele? Her er masser af initiativ og ideer og lyst til at tage fat, men det er her, virkelysten kvæles.

Utrolig mange på et lavere indkomstrin er låst fast i en situation, som de afholdes fra at forbedre, og som de ikke tør forbedre, fordi en høj beskatning på de lave trin og et pludseligt bortfald af sociale goder tager hele fortjenesten af en merindsats. Også derfor skal vi have en anden byrdefordeling, men det er altså ikke de store indkomster, der har behov for en lettelse.

Et andet centralt formål set fra SF's synspunkt med en skattereform er at bidrage til en bedre økologisk balance. Det koster ret dyrt endda, det nægter jeg ikke, men bl.a. derfor kobler SF en forøgelse af miljø- og ressourceafgifterne sammen med en nedsættelse af momsen på madvarer. SF er både et grønt og et rødt parti. Derfor denne sammenkobling.

Sådan er vores bud på den nødvendige skatte- og afgiftsreform. Den flytter midler, faktisk flere, end regeringen gør, nemlig omkring 80 mia. kr., fra nogle skatte- og afgiftsformer, til dels tilskudsformer, til andre. Men den har et sigte, der er det stik modsatte af regeringens. Det er et forslag om en rød-grøn fordelingspolitik.

Vi ved, at der i regeringens miskmask er enkelte punkter, som også vi har talt for, bl.a. nogle miljøafgifter. Men vi må se på helheden, og så er det indlysende, at SF ikke kan bidrage til at finansiere den. Miljøafgifterne skal ind i en helt anden helhed. SF siger kategorisk nej til at finansiere skattelettelser for den rigeste femtedel i vores samfund på bekostning af de dårligst stillede tre femtedele.

Derimod er det mit håb, at når vi nu i de kommende måneder diskuterer de udspil, der er kommet frem – regeringens, Socialdemokratiets, vores – at der så vil aftegne sig to hovedlinier om selve fordelingspolitikken, skatte- og afgiftspolitik osv., i vores samfund, den ene tegnet af regeringen, den anden tegnet af, hvad der efter en sådan debat – det er jeg overbevist om – kan blive til et kommende arbejderflertal.